

jen, zda stal se nález formálně správně podle daných předpisů (srv. sb. n. s. čís. 1189 a jud. 191). Byl-li však disciplinární nález nadřízenými správními úřady zrušen, jako v tomto případě a nový nález dosud nebyl vydán, nemůže soud zasahovati do disciplinárního řízení správních úřadů, dosud neukončeného. Dovolatelka doličuje mylně, že jest v tomto případě soudu přezkoumávati, zda dozorčími správními úřady zrušený nález disciplinární komise žalované obce o propuštění žalobce ze služby stal se právem, či neprávem, neboť domáhá se tím ve skutečnosti rozhodnutí o věcné správnosti nálezu, kterého již ani není a tedy nepřipustného zásahu do správního řízení (§ 96 první odstavec ústavní listiny). Rovněž nepřisluší dovolacímu soudu přezkoumávati nález nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 1925, čís. 9402/25. Než ani druhého důvodu zmatečnosti (§ 477 čís. 9 c. ř. s.) tu není, ježto mohl by se týkati toliko výroku rozsudku odvolacího soudu, který však jest logicky bezvadný a jasný a nikterak si neodporuje. Nelze také v napadeném rozsudku poznati rozporu se spisy v podstatné jeho části ve skutkovém předpokladu, kterýžto dovolací důvod (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) dovolání ani zřetelně neprovádí. Dovolatelka neprovádí však po zákonu ani dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), pokud nebuduje dovolací vývody na skutkovém podkladu ve sporu zjištěném, nýbrž na libovolném předpokladu, že postup žalované obce v disciplinárním řízení proti žalobci byl správný a bezvadný. Právní otázku, že suspense žalobcova mohla býti platně usnesena jen disciplinární komisí, posoudily nižší soudy bezvadně a stačí odkázati k jejich rozsudkovým důvodům.

Čís. 7750.

Je-li směnka v majetku remitenta, je vykázána jeho legitimace již zněním směnky a tím, že má směnku u sebe.

Směnečný dluh jest zpravidla dluhem odběrným. Prodlení směnečného dlužníka nastává teprve presentací v místě placení. Je-li však směnka domicilována u směnečného věřitele, který ji má v držbě, není věřitel povinen odebrati se v místě platebním ku směnečnému dlužníku k vůli presentaci, nýbrž dlužník (příjemce) jest povinen postarati se o to, by domiciliát měl úhradu. Neobstará-li příjemce úhradu, stačí, že věřitel v době splatnosti měl směnku pohotově jako její vlastník a očekával úhradu od dlužníka (příjemce) bez výsledku. Presentace odpadá a dlužník se ocitá v prodlení, když opomene uhraditi včas domiciliátu a zároveň věřiteli směnku.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, Rv I 2154/27.)

Směnečný platební příkaz na 20.000 Kč se 6% úroky od 7. listopadu 1926 (den splatnosti směnky) ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaných v platnosti se 6% úroky od 2. září 1927 (v den doručení žaloby). Odvolací soud nevyhověl

odvolání žalovaných, vyhověl však odvolání žalobcovu a ponechal směnečný platební příkaz v platnosti i co do úroků od 7. listopadu 1926. V tomto směru uvedl v d ů v o d e c h: Pokud se týče zamítnutí úrokového příslušenství, nesrovnává se soud odvolací s názorem prvního soudu, že prodlení dlužníků nastalo teprve doručením žaloby, ana směnka nebyla k placení presentována. Jde o směnku, která byla vydána záložnou S-skou na řád její vlastní a u vydatelky byla domicilována. Nebylo tudíž třeba ani protestu ani presentace. Dnem splatnosti byl den 6. listopadu 1926, byl žalovaným znám a bylo žalovaným též známo, že mají platiti v záložně. Tím, že žalovaní opomenuli v den splatnosti platební povinnost ze směnky v den splatnosti splniti, octli se v prodlení a jest proto žalobkyně podle § 1334 obč. zák. oprávněna, požadovati úrok již ode dne splatnosti. Na tom nemění nic ustanovení čl. 39 směn. ř., poněvadž žalovaní byli povinni platiti v záložně, ovšem proti vydání směnky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé vytýkají nesprávné právní posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) jednak proto, že podpis vydatelky (S-ské záložny) neodpovídá zápisu rejstříkovému a směnka prý nevyhovuje předpisu čl. 4 čís. 5 sm. ř. Předpokládá-li odvolací soud, že žalovaní přijali směnku přes to, že ve firmě scházelo křestní jméno náměstka předsedy, odporuje to prý spisům. Další nesprávné právní posouzení shledávají dovolatelé v tom, že odvolací soud obnovil platební rozkaz ohledně 6% nich úroků ode dne splatnosti směnky do podání žaloby, přes to, že směnka žalovaným nebyla předložena k placení. Ale výtky dovolatelovy nejsou opodstatněny. Žalovaní vzali zpět nejen námitku nepravosti podpisu, nýbrž i námitku nedostatečnosti podpisu záložny jako vydatelky, takže se soud neměl obíratí neplatností směnky pro nedostatek podpisu vydatelky, nýbrž měl rozhodnouti jenom o námitce nedostávajícího se oprávnění žalující záložny k žalobě. Tuto odůvodňovali žalovaní tím, že vydatelé jsou Jan H. a Norbert B. a nikoli žalující záložna, protože podpis záložny neodpovídá rejstříkovému zápisu. Dále bylo se soudu zabývatí ještě jen námitkou nedostatku presentace. Ale tím, že žalovaní vzali zpět námitku nedostatečnosti podpisu firmantů záložny, ulomili hrot námitce nedostatku jejího oprávnění k žalobě. Ze směnky jest zřejmo, že Jan H. a Norbert B. podepsali směnku pod razítkem záložny, tedy za ni. K žalobě směnečné jest oprávněn jakožto vlastník směnky podle čl. 36 směnečného řádu její majitel nepřetržitou řadou rubopisů. Je-li směnka v majetku remitentově, je vykázána jeho legitimace již zněním směnky, a tím, že směnku má ve vlastnictví. Žalující záložna předložila směnku, směnka jest vystavena na její řád a proto je k žalobě oprávněna, když se ani vadnost podpisů jejich zástupců na směnce nepopírá. Proto jest nerozhodno, zda odvolací soud předpokládá, že v době přijetí směnky byla tato vydatelkou již podepsána a nemá-li tento předpoklad ve spi-

sech opory. Rovněž není opodstatněna námitka, že žalobkyně žádá neprávem úrok od splatnosti směnky proto, že směnku tehdy nepresentovala. Podle čl. 44 sm. ř. není ovšem k zachování směnečného nároku proti příjemci potřebí ani presentace ani protestu. Tím však není řečeno, že prodlení příjemcově a v důsledku toho placení 6%ního směnečného úroku nastává vždy i bez presentace. Směnečný dluh jest zpravidla dluhem odběrným a prodlení dlužníka směnečného nastává teprve presentací v místě placení. Je-li však směnka domicilována u směnečného věřitele, který ji také má v držbě jako ve sporném případě u remitentky, není takový věřitel povinen odebrati se v místě platebním ke směnečnému dlužníku za účelem presentace, nýbrž dlužník (akceptant) je povinen postarati se o to, by domiciliát měl úhradu. Když příjemce úhrady neobstará, stačí, že věřitel v době splatnosti měl směnku pohotově v držbě, jsa jejím vlastníkem a očekával úhradu od dlužníka (příjemce) bez výsledku. Presentace odpadá. Dlužník (příjemce) se ocitá v prodlení, když opomene uhraditi včas domiciliátu a zároveň věřiteli směnku. Požadovati v takovém případě formálně presentaci a případný důkaz na příklad protestem, bylo by čirým a bezvýznamným formalismem. Ostatně bylo v žalobě tvrzeno, že strana žalující byla v čase splatnosti i protestu držitelkou směnky a žalovaná strana v zákonné třidenní lhůtě nenamítala, že byl domicil připojen teprve dodatečně po přijetí směnky. Proto odvolací soud právem přiznal žalobkyni úrok z prodlení ode dne splatnosti směnky, třebaže formálně neprovedla presentaci u sebe.

Čís. 7751.

Pozemková reforma.

Zákonem ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. nebyly ponechány v platnosti rakouské zákony, nesrovnávající se se jsoucností a samostatností československého státu, jmenovitě nebyl ponechán v platnosti zákon ze dne 12. ledna 1893, čís. 15 ř. zák. (o schválení knížecí Liechtensteinské rodinné smlouvy ze dne 1. srpna 1842).

Majetek liechtensteinský není vyjmut ze záboru.

Zákony o pozemkové reformě nejsou obmezeny na určitou dobu. Třebas byla pozemková reforma v určitém kraji již provedena, zůstává velký pozemkový majetek, kromě půdy, jež byla přípustně ze záboru propuštěna, zabrán a může býti i v budoucnosti, kdyby se toho vyskytla potřeba, kdykoliv převzat a přidělen.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, R II 28/28.)

Proti výpovědi ze zabraného majetku Státním pozemkovým úřadem Janu II. panujícímu knížeti z Liechtensteinu podal vlastník rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.